

UBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROOKS, MAX

Muntele / Max Brooks ; trad. din lb. engleză: Laura Nureldin.

- București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-656-2

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

MINECRAFT: THE MOUNTAIN

© 2026 Mojang AB. All Rights Reserved.

Minecraft, the Minecraft logo, the Mojang Studios logo and the Creeper logo are trademarks of the Microsoft group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House Worlds, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

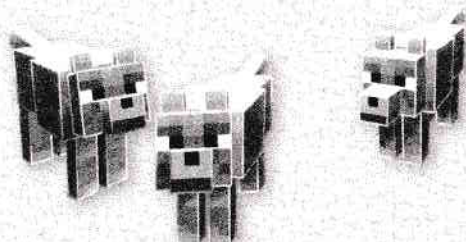
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MINECRAFT MUNTELE

MAX BROOKS

*Traducere din limba engleză de
Laura Nureldin*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL 1

Frig.

Senzația a schimbat totul.

A trecut cam o zi și jumătate de când mi-am părăsit micul meu țarm pătrat și n-am nicio problemă să recunosc că am vrut să mă întorc după câteva secunde.

Nu a fost prima oară când m-am întors pe călcâie și am fugit – mă rog, am vâslit. La câteva zile după ce ajunseseam pe acel tărâm straniu și nou, învățasem suficient despre confecționat cât să fac, din întâmplare, o barcă la fel ca aceasta în care mă aflam acum. La momentul acela eram atât de lipsit de experiență, atât de speriat, de epuizat și de dornic să scap de acolo, încât traversasem în fugă plaja și începusem să navighez cu toată viteza spre orizont.

Și aproape că mă pierdusem pe mare.

De data asta – mi se pare că a trecut o viață de atunci – eram hotărât să nu repet aceeași greșeală impulsivă. Am petrecut o săptămână făcând provizii pentru o călătorie

lungă. Aveam din belșug mâncare, unelte, materie primă pentru confecționat chestii și, cel mai important, instrumente de navigare cum ar fi o busolă și o hartă aproape goală. Spun „aproape” fiindcă mica mea insulă apărea în colțul estic. Vorbesc serios când spun „apărea”. În clipa în care am ridicat-o de pe masa de confecționat, toată suprafața bej s-a umplut cu o copie perfectă de sus până jos a insulei mele.

Și eu! Eram și eu acolo, reprezentat printr-o mică săgeată albă care se răsucea și se mișca în tandem cu mișcările mele reale. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Cât de tare! Cu asta și cu busola n-o să mă pierd niciodată!”

Urmând instrucțiunile din manualul găsit în galeeria de mină, am învățat cum să extind harta adăugând împrejurul exemplarului inițial alte opt bucăți de hârtie din trestie de zahăr. Am făcut asta de mai multe ori, până când insula s-a micșorat, ajungând un puncticul colorat în maro și verde, înconjurat de un inel albastru subțire și de un enorm spațiu gol. Atât de mică într-o lume mare, neexplorată. Încă îmi amintesc acel amestec de emoție, frică și un pic de nerăbdare. „Ce-o fi acolo?”

A trebuit să mai aștept câteva săptămâni ca să aflu. Atât de mult mi-a luat să scriu prima mea carte și s-o las pentru persoana care ar putea veni după mine. Era un jurnal al tuturor aventurilor mele și al lecțiilor pe care acestea le-au adus. Iar acea ultimă lecție a fost cea care m-a trimis înapoi pe mare:

„Creșterea nu vine dintr-o zonă de confort, ci din părăsirea ei.”

La momentul respectiv suna așa de șmecher, de curajos și de adevărat.

Îmi răsuna în cap în timp ce-mi luam rămas-bun de la prietenele mele animale, vâslind spre vest, întorcând capul din când în când să văd cum tot ce cunoșteam se estompa încet în depărtare.

Din ce în ce mai mic. Exact ca pe hartă. Întâi câmpia, apoi dealul, apoi casa mea din vârful dealului și, în final, turnul de observație din piatră care se întindea hăt, până-n nori.

— Creșterea nu vine dintr-o zonă de confort, am spus eu, întorcându-mă acum din nou spre soarele care apunea, ci din părăsirea ei.

Nu știu de câte ori am repetat acea frază, atât cu voce tare, cât și în gând, pe când soarele apunea, cerul se întuneca și luna nouă, palidă – „de aceeași formă ca insula mea”, mi-am spus eu cu o supărare născută din dor – se înălța în spatele meu.

Ezitare.

„Trebuie să mai fie pământ pe undeva”, mi-am spus. „Mai devreme sau mai târziu, o să zărești ceva în față.” Nu frica era cea care mă încetinea. Cel puțin, așa îmi spuneam. „Nu vrei să ratezi ceva pe întuneric. O altă insulă, joasă, una fără deal. Ar putea fi începutul unui lanț mai mare. Dacă te grăbești, s-ar putea să treci chiar pe lângă ea și să nu știi.”

Așa mi-am spus, uitându-mă înainte și înapoi, în același timp fiind extrem de atent să nu mă abat de la direcție. Busola îmi era de ajutor, pentru că acul ei cu vârf roșu arăta spre locul unde mă materializasem. Și harta îmi era de folos, pe ea desenându-se o linie dreaptă, groasă și continuă pe măsură ce avansam, aproape ca prin magie. „Nu există pământ”, îmi spunea ea fără cuvinte, „nu încă”. M-am gândit să mă opresc de tot, să fac o pauză și să

aștept zorii. Cel puțin atunci puteam fi sigur că nu ratez nicio bucată de uscat din pricina întunericului. Tot nu eram sută la sută sigur că viziunea hărții era aceeași cu a mea. „Dacă aş putea să văd măcar un pic dincolo de ce este marcat...”

Atunci am căzut de pe margine!

A hărții, adică. Nu a lumii.

Când m-am uitat din nou, am văzut că vâslisem dincolo de marginea vestică a hărții. Săgeata mea interactivă era acum un cerc static. Când se întâmplase asta? Când o verificasem ultima oară? Ar fi trebuit să calculez distanța și timpul, să țin cont unde și când.

Și ce-ar fi fost dacă ÎNTR-ADEVĂR aş fi căzut de la marginea lumii? Oare oamenii nu credeau cândva că lumea mea – adevăratul punct unde m-am materializat, cel original – este plată? Oare nu existau niște tonți care încă insistau că e adevărat, deși un întreg univers de dovezi îi contrazicea? Dar în lumea asta nu exista nicio dovadă, nicio probă că este rotundă. Atât de multe lucruri erau diferite aici: gravitația, funcțiile fiziologice, chiar și timpul – fiecare zi are numai douăzeci de minute! Ce știam eu, poate că oceanul ăsta se termina cu o uriașă cascadă, una pe care n-aveam s-o văd decât când urma să vâslesc peste margine!

„Nu-ți pierde cumpătul”, mi-am spus, „pur și simplu fă o hartă nouă...”

Dar, bineînțeles, nu puteam. Hărțile aveau nevoie de o masă pentru confecționat, care avea nevoie de teren solid. „Și chiar n-ar fi de mare ajutor”, mi-am zis eu, agitat. „Harta doar completează locuri în care am fost. Nu poate să-mi spună încotro mă îndrept. Habar n-am încotro mă îndrept!

Iar m-am pierdut!”

Nu, încă aveam busola. Dar acel mic disc de metal făcea mai mult rău decât bine. Problema nu era mecanică, ci psihologică, pentru că, după ce am început să mă holbez obsesiv la acul ei, aproape că am auzit-o cum mă cheamă acasă.

— Haide, părea să spună, ia-te după mine și gata. Fără necunoscut, fără griji legate de ceea ce ar putea fi acolo.

Încercam să nu mă gândesc la insula mea, la căsuța mea și la patul meu moale și confortabil.

— Urmează-mă și gata – spunea busola – și o să te duc direct înapoi în locul care-ți oferă siguranță. O să fie atât de ușor... Haide!

Știam că singura modalitate de a ține la distanță acele sentimente era să le las mult în urmă. Știam că, dacă mă opream, m-aș fi întors. Și, așa cum ultima mea lecție mă împinsese să încep această expediție, prima lecție m-a mânat înainte.

„Mergi înainte. Nu te opri.”

Și n-am făcut-o. Am încercat să mă concentrez pe momentul prezent. Pe vâslele care plescăiau în apă, pe ochii care cercetau.

Ceva se îndepărtă în viteză undeva, în dreapta mea. O sclipire neagră printre mini-vălurile albe, cubice.

— E doar un calamar, am spus, încercând să-mi fac curaj. Nu există monștri marini.

„...cel puțin, nu i-ai întâlnit până acum.”

Lume plată.

Monștri marini.

— Urmează-mă spre casă și gata, mă tachina busola.

Pe când luna apunea în fața mea și primele raze ale soarelui îmi încălzeau spinarea, nu-mi venea să cred că nu văzusem nici măcar un singur cub de pământ în depărtare.

— Nimic? am izbucnit eu către întinderea albastră și goală. Pe bune? Nimic?

Nu se zărea nimic care să mă salveze, ca acel prim munte subacvatic ce se dovedise a fi insula mea. Nimic. Dealurile scufundate de sub mine nu se apropiau deloc de suprafață. Nici măcar un recif uscat unde să mă opresc ca să mă odihnesc.

— Mergi înainte. Nu renunța niciodată, intonam eu.

Dar pentru câtă vreme? Cum puteam să mă lupt și cu propriile îndoieli, și cu busola iresponsabilă, când ambele tăbărau pe mine?

„Poate că așa putea să mă întorc numai puțin. Nu chiar până acasă, doar să mă întorc pe propriile urme, să văd dacă nu cumva am ratat vreun petic de pământ azi-noapte.”

Mergi înainte.

„Și ce-i rău în a mă întoarce pe insulă? Mi-aș acorda câteva zile de odihnă și așa porni în altă direcție.”

Nu renunța niciodată.

„Mai există încă trei direcții, nu? Încă trei șanse să găsesc ceva. Asta nu înseamnă renunțare. Asta înseamnă un nou început, o nouă pornire, un nou...”

Frig.

Senzația asta a schimbat totul.

Continuasem să mă deplasez înainte. Încet, dar înaintasem. Iar acea mișcare minimă fusese de ajuns să mă împingă într-o pungă de aer rece.

— Pfuuu, am răsuflat, simțind cum un fior îmi străbate șira spinării.

Am încetinit și m-am oprit, permițând fiecărui colț al creierului meu pătrat să se trezească la viață.

Oare era o schimbare de anotimp? Anotimpurile se schimbă în lumea asta? Și dacă asta era primul semn de toamnă, nu cumva venea din direcția greșită?

Fața îmi era categoric mai rece decât ceafa. Cele două laterale ale capului meu plat erau la fel de reci. Deci acest curent de aer rece clar nu venea dinspre nord sau sud. Dinspre vest, drept în fața mea. „Cum e cu puțință? Clima nu se presupune că se răcește cu cât te duci mai spre nord și – cred – mai spre sud?”

Poate, în lumea mea. Dar nu aici.”

Mi-am amintit o altă lecție de pe insulă: simplul fapt că regulile nu au nicio noimă pentru tine nu înseamnă că nu au nicio noimă.

— Spre vest, atunci, am zis și am început să vâslesc încet înainte.

Avansam doar câțiva centimetri. Sau, în fine, minicuburi. Dar acum nu-mi permiteam să ratez nimic. Trebuia să mă conving că ceea ce simțeam era real.

Și era.

Cu cât mă duceam mai departe spre vest, cu atât era mai rece aerul. M-am oprit puțin la un moment dat când, în mod inexplicabil, am simțit că fața începe să mi se încălzească.

„Oi fi trecut prin ea?” m-am întrebat. „O fi fost o ciudățenie a vremii, o pungă de aer arctic?” Nu. Era doar soarele care, în sfârșit, răsărea și strălucea chiar în fața mea. Și, când am luat-o de la capăt, am simțit cum razele acelea calde erau anihilate de o scădere generală a temperaturii. Am vâslit toată ziua, oprindu-mă pentru un prânz scurt, alcătuit din cartofi copti. Cel puțin, lumea asta îi

păstra veșnic calzi. Aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obține, pentru că, în clipa în care soarele a început să apună, eu eram absolut înghețat.

Îmi clănțăneau dinții și mi-aș fi dorit ca lumea asta să mă lase să-mi suflu în pumni sau măcar să-mi dea voie să-mi frec mâinile între ele. Trecuse multă vreme de când mai găsisem vreo problemă legată de regulile corpului meu sau ale hainelor mele. Armura pe care mi-o confecționasem era perfectă ca să mă apere de mobi, dar, în frigul ăsta, mi-am dat seama că hainele pictate sub ea erau doar de decor.

„Ce bine era dacă luam cu mine un pulover”, mi-am spus în timp ce vântul îmi înțepa pielea descoperită. „Ce bine era dacă știam să confecționez unul.”

Se prea poate să fi avut materialele necesare ca să fac haine groase. Luasem cu mine niște lână în plus și fir de păianjen. „Poate una din ele, sau ambele combinate...” M-am oprit din nou, sperând că un amestec al celor două obiecte mi-ar aduce haine mai groase.

Mare greșeală. Nu doar că nu puteam să confecționez niciun fel de haine pentru iarnă, dar faptul că m-am oprit m-a lăsat fără căldura generată de mișcare. În plus, ar fi trebuit să fiu mai preocupat de lumina zilei, nu doar de căldura soarelui.

Întuneric. Orbire. Trebuia să încetinesc, din nou, ca să mă asigur că nu trec în viteză chiar pe lângă ceea ce căutam.

— Nu... te gândi la frig..., tremuram eu pe când noaptea părea să sugă orice urmă de căldură din corpul meu.

Degetele mă furnicau, urechile plate îmi amortiseră. Falca mă durea de încleștată ce era, la fel și mușchii.

„Nu te gândi la frig. Concentrează-te. Cască ochii după...”

Pământ?”

În față se vedea ceva, o masă întunecată care ascundea vederii stelele cele mai joase.

— PĂMÂNT!

Un deal, exact ca insula mea. Ba nu – mai multe, tot mai întinse pe măsură ce mă apropiam, și acoperite cu un înveliș alb. Zăpadă! Asta trebuia să fie!

— O, da, am strigat eu, mișcând nebunește vâslele. În sfârșit!

Acelea erau, categoric, dealuri; atât de multe, încât se întindeau de la un capăt la altul al orizontului. Nu albe în totalitate, ci amestecate cu rânduri de cuburi întunecate.

„Ăla e un copac?”

Am văzut întâi unul, apoi mai mulți, răspândiți din loc în loc pe o plajă palidă și plată.

— Da, am șuierat, ăștia chiar SUNT copaci! Țsta chiar ESTE pământ! Am reușit! Sunt în siguranță! Sunt...

Nu eram atent la ceea ce se afla chiar în fața mea. Ochii îmi erau atât de fixați asupra dealurilor și copacilor, încât nu prea am observat că apa își schimbase culoarea. Nu am observat crusta groasă, albastru-deschis, care se întindea dinspre țarm.

TROSC!

M-am izbit de ceva suficient de tare cât să-mi facă barca așchii. Am căzut în apă și m-am dus la fund.

Bocnă!

Trebuie să știi senzația. Acea primă milisecundă când plonjezi în ocean sau într-un lac sau într-o piscină pe care o credeai încălzită și îți dai seama – prea târziu

— că nu este așa? Țăla eram eu, prins în capcana unui șoc care-mi zguduia tot corpul.

M-am zvârcolit o clipă, am scos un „Huuu...” care a ieșit sub forma unei uriașe bule, apoi am țâșnit spre suprafață.

Și m-am lovit la cap!

Apa albastru-deschis era tare.

Gheață!

Panicat, am început s-o lovesc cu pumnii. Minicră-păturile cubice se resigilau după fiecare lovitură.

Unde era marginea?!

Mă uitam, disperat, de jur împrejur prin întuneric. Încoace și încolo, înotând ca un pește prins în capcană. Plămânii îmi ardeau. Din gură îmi ieșeau bule.

Nu-mi venea să cred. Iar mă îneacam. Încercam să-mi croiesc drumul spre suprafață cu ghearele.

Stelele erau deasupra. Fața mea era lipită de gheață.

Aer...

Nu ajung la el!

TROSC! S-a auzit primul trosnet, în timp ce ultima răsuflare îmi ieșea din plămâni.

Durere, clară și crudă. Și, odată cu ea, claritate.

„Panica îneacă gândirea.”

TROSC! Mai rămăseseră doar câteva secunde. Dar erau secunde folosite, nu irosite.

Târâncopul de fier de la centură. Acum îl aveam în mâini.

TROSC!

Loveam gheața cu vârful lui. Iar gheața ceda.

TROSC! Poc!

Am ieșit ca o explozie pe suprafața tare și alunecoasă.

— Pfuuuuuuu.

O răsuflare adâncă, animalică.

Preț de-o clipă am rămas acolo, în picioare, pentru că lumea asta nu-mi dă voie să mă întind. Tremuram de durere, prea amețit ca să văd cum trebuie.

Hipervindecarea. Niciodată n-o s-o desconsider. Pe măsură ce plămânii mei își reveneau și celulele din creierul meu, rămase fără oxigen, își reluau activitatea, simțeam cum durerea cedează locul foamei.

Și, datorită acestei lumi, mâncarea din rucsacul meu era, la fel ca mine, insta-uscată! Pâinea coaptă. Caldă încă, dar nu fierbinte. Nu de-ajuns cât să alunge frigul pe care-l simțeam.

Cum se cheamă atunci când îți e prea frig și începi să devii încet? Hiperterm? Hipo... ceva?

Oare se întâmpla deja? Cum te simți când mori degerat? Parcă îmi aminteam, vag, că de fapt simți căldură chiar înainte de sfârșit.

„Ceea ce înseamnă că eu încă sunt bine”, mi-am zis, tremurând violent între două îmbrăcături de pâine. „Dacă asta e hipotermie, așa zice că încă nu sunt în stadiul final.

Dar dacă mă îmbolnăvesc?!”

Întâi ți-e rece, după care răcești! Oare nu iarna ia toată lumea câte un virus? Oare părinții nu le spun copiilor să se îmbrace gros înainte să iasă să se joace în zăpadă? Ce virus așa putea să iau? Ce boli o avea lumea asta?

Pe insula mea nu era nimic, dar asta era un pământ complet nou! Nu așa se întâmplase în lumea mea? Nu porniseră exploratorii să descopere noi pământuri și descoperiseră noi boli? Nu distruseseră unii dintre acei exploratori civilizații întregi din cauza bolilor pe care le aduseseră cu ei? Ce însemna asta pentru mine? Dacă umblau boli noi pe pământul ăsta nou și corpul meu era